

de krav, som vi har stillet i forbindelse med en medvirken til at svare på den amerikanske anmodning om opgradering af Thuleradaren.

Når jeg siger i princippet, så er det jo, fordi der selvfølgelig altid er nogle detaljer, som man kan diskutere, om det nu lige præcis var den ordlyd, som vi ønskede os. Men som landsstyret også har udtrykt det i sin pressemeddelelse, har man jo så forhandlet efter noget, der kunne ligne den danske regerings noget for noget-princip. Så det er klart, at vi da også på nogle punkter har indgået kompromiser med modparten.

Jeg synes, der er grund til at minde om det forløb, der har ført til dagens debat og de resultater, som regeringen og landsstyret har opnået i forhandlingerne med amerikanerne. Bl.a. har folketingsmedlem hr. Lars-Emil Johansen den 21. november i år 2002 stillet et spørgsmål til udenrigsministeren, der gik på, om det var rigtigt, at amerikanerne ikke havde vilje til at gå ind og ændre på forsvarsaftalen af 1951, hvortil regeringen og udenrigsministeren svarede, at det var den danske regerings helt klare indtryk, at det ville amerikanerne overhovedet ikke være indstillet på at forhandle om. Det har jo så vist sig ikke at holde stik. Vi har jo forhandlet 1951-aftalen og fået et tilfredsstillende resultat ud af det.

Jeg vil også gerne minde om, at undertegnede og hr. Lars-Emil Johansen den 22. april 2003 fremsatte et forslag til folketingsbeslutning om, at regeringen ventede med at besvare USA's anmodning, indtil en ny forsvarsaftale til afløsning af aftalen af 1951 var aftalt mellem Grønland-Danmark og USA. Beslutningsforslaget fik vi ikke flertal for. Vi blev stemt ned. Men i dag står vi jo i en situation, hvor det faktisk er det beslutningsforslag, der er blevet opfyldt, uanset Folketinget stemte forslaget ned.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi sådan refererer sagsforløbet lidt mere korrekt, end det er blevet gjort af visse af talerne her i dag. Kort sagt har det jo nytet at kæmpe fra den grønlandske side. Regeringspartierne meldte ud med det samme, da USA's anmodning blev afleveret her i København, at de da var helt åbne for, at Thulebasen blev benyttet i det her projekt, men vi sagde: Stop en halv, der er nogle ting, vi skal diskutere først. Det har vi så brugt tiden til – heldigvis må man sige.

Kl. 10.35

Jeg mener, at aftalekomplekset ud over at opfylde de principielle krav, vi har haft, også åbner for, hvad man måtte kalde en normalisering

mellem to venligtsindede lande, mellem Grønland og USA, og det er også nogle af de væsentlige punkter, vi har stillet krav om. Vi vil altså gerne have et normalt forhold til vores naboland, når vi nu skal samarbejde om sikkerhedspolitikken og om forsvarspolitikken. Så vi er glade for, at der bliver åbnet for, at vi i fremtiden kan diskutere andre ting end Thuleradaren, at vi kan diskutere handelspolitik, at vi kan diskutere miljø og ikke mindst med amerikanerne.

Det er også min forståelse, at det her aftalekompleks i princippet lader en grønlandsk fod komme ind, i den forstand at eventuelle fremtidige forhandlinger om brug af Thulebasen, om brug af Grønland i det hele taget til militære og andre formål ikke kan foregå uden grønlandsk medvirken. Det er selvfølgelig et resultat, som formodentlig er det væsentligste resultat, at vi fra nu af altid deltager i besluttede organer, når det handler om benyttelsen af Grønland og eventuelle andre aftaler med andre lande.

Lars-Emil Johansen (SIU):

Suleqatigiinneq nersortarialik – det betyder noget i retning af et rosværdigt parløb.

Med disse ord vil jeg gerne kvittere for det resultat af forhandlingerne mellem Danmark, Grønland og USA, der nu foreligger.

Jeg vil gerne have lov til citere følgende: »Parterne, som tager i betragtning den udvikling, der er sket i Grønland siden forsvarsaftalens indgåelse, herunder ændringen af Grønlands status fra koloni til ligestillet del af Kongeriget Danmark...«

Disse ord er indledningen til det nye aftalekompleks om den fremtidige amerikanske brug af Thule, både generelt og til udvikling af det amerikanske missilskjoldprojekt, som nu er forhandlet på plads på regeringsniveau, enstemmigt godkendt af det grønlandske udenrigs- og sikkerhedspolitiske udvalg og til debat her i Folketinget.

Der er med aftalekomplekset langt om længe sket et historisk skred i den rigtige retning ikke alene for Grønland med den fundamentale ændring af forsvarsaftalen fra 1951, som vi så mange gange har fået at vide ikke kunne ændres. Det kunne den altså, og den ændring har vi forgæves krævet i mange år.

Vi får samtidig både en international anerkendelse af vores ret til at indgå i de internationale aftaler, der vedrører brugen af vores land, og en international anerkendelse af, at vi er en ligestillet del af det danske kongerige.